

Mezei András

96

Lábszárcsontjaid összecsukva
hevernek alattad.
Alkarod felsőkarodhoz tapad.
Két tenyeredben alvadt vértócsa.
Lebegsz a szavak csobbanásaiban
alád gyűrődött alkonyat párnáin
tó fölött, hol 96 teljes tér
kering szemed látása, s lelked
barangolása között.

Az innen és a túl között

Mik a szavak hogy mint a szárnyak
összecsukódnak és kinyílnak
a tagolatlan félelemre szállnak
boltívnek erős hídnak

mint madarak a ritkult térből
becsapódnak sűrűbb közegbe
zuhannak le a szavak a
reszkettető átmenetekbe

mi a lélek hogyha kihűl
megvonattatik mi az elme
ami leválik mindenekről
az élő hús forró kegyelme

Mezei András

Könyörgés

I.

Vedd el tőlem a hiányt Istenem! A vágyódást,
mi meg nem fogható. Ne kelljen többé
törekednem. Valómat, amely e világi – hagyd meg
nekem. A hímoroszlán, ha jóllakott, elégedett. A szavanna
nyugalma a természet hálaímaja benne.
Híves forrásra kívánckozó őzed, szarvasod, ha már ivott,
többre mi végre törekedne? – A sárban hempergő
vízilovak hunyt szemmel dicsérik az Urat Tebenned
testi boldogságukba süppedve. Vastag bőrükre
lényed híg sarat adott. – Hát még a lepke! (Mely,
ha felröppent) a maga keltette légáram rebbenéséből
támadt tornádót nem tudja. Elégedett. A sáskafelhő
tűfogsor-függönyéből vibráló zöldarany levegőget
mi hiány szaggathatja szét, ha benned zeng, zendül
a jóllakhatatlanság fortissimója! Hát még a leopárd,
ha az elejtett kecske tetemét a fára fölvenszolja,
s még reszket, ideges, hogy ölt. Él. Nem gondja, mi
lesz. Mi volt. – A bálnák elfogadják, hogy az óceán feletti
kozmosz üzemraktárban tárolt levegő maga a menny.
A tevé megemésztí a tüskét, de ajka a fáról a zsenget
nem tépi le. A pillanatban él. Nem gondja időtlensége.
Négy lábát kicövekeli a birka, ha ölik nem ad ki hangot.
Nem izen. Gorilla ősünk bánatát bozót fedi el. Csak a
gondolkodó ember állattestéhez tapadó tudat fáj, Amerika!
A megismerés kényszere vonít, míg, miközben a szó,
mit milliárdszor milliárd torok képez a születő
a kiháló nemzedékek időlépcsőin föl, föl – a hangzó jel
a hiányt mégse tölti be száradt gégémbe
szomjúságomat nem enyhíti a pillanat
fényedbeli időtlen feketeség.

II.

S a népek? Mint a szavannák
száraz forráságába sorvadó, csontrafogyott
állattetek, olyanok ők, a szegények kik embernek
születve irigy tekintetüket Amerika,
rád fölemelik. Izzó gyűlöletüket vedd
türelemmel. Agyagisteneiket ne zúzd össze.
Csontcsuklóikról száradt tenyereiket
ne verd le. A földön guggoló emberhez
sarkaidra te ereszkedj le. Az igazságra,
mely nem tőlem való, ne kelljen többé
törekednem. Száradt gégémbe kifogyott
a szó. A védtelenségben való kegyelem
gyöngéd gesztusa nem épp az erősnek való?!
Jöjj el megváltó hatalom, mely a hamuban kódolva
szunnyad a lágy puha pernyében.

III.

Erősítétek meg a kezeteket a jóra,
mert kezetek által hanyatt esett Babylon.
Homlokáról homokba száradt vér pora
pereg le. – Égetett, festett
téglái mögött porlad a Törvény agyagtáblája.
Nincs múlt, nincs jelen. Lebeg az ókor, melynek
vályogszínén géppisztolyok vállszíjaiba csavarodott
vállból kitépett végtagok hevernek. A felkelő
nap vértorok. Önnön lélegzetébe szakadt a sivatag.
A hűvös éjszakák légárama begyulladt.
Tankok ősállataiból marék rozsdá
sem maradt. Maradandóbb a csont. Annak pora.
Erősítétek meg kezeteket a jóra. Tenyereitek
árkaiból édesvíz árad. Feltámad Babylónia.
A sivatag porhalmazából ércnél keményebb hitek zúzalékai illenek egybe,

IV.

Ne félj! Lesz szüret, irgalom,
melyben minden szőlőszem vigyorogva, bandzsán,
Dávid fél arcát mutatja, feléd Amerika!
Királyi fekhelyed fölött a szélben
megpendül Dávid lantja: „Áldott a rúd, mely
a szőlő óriásfürtjének terhe alatt meghajol.
Áldott a szőlőt taposó ember talpa, válla, mely
Jeruzsálem termő, sziklapárkánya, melyek lépcsőzetein lélek
sosem ér le a halálba. Áldott a völgy, melynek kádjába
ömölnek bele a szőlőszemenként pattogó édes ezredévek.
Napból szivárgó évezredek aromáitól bódul kelet,
melyben Ábrahám kirepedezett szomjas ajkát, rózsaszírommal
gyógyítja Sára.

V.

A világ ma
egy város más-más színe-visszája:
Jeruzsálem, Damaszkusz, Bagdad
ötezermilliárd éggörcsületében, a hangok
köereiben Ráchel siratja gyermekeit.
Hantja mellett az útfélen ő maga zokog
a Seregek Ura. Kairó, Riad, Tarsis, Ninive,
Amman mind Dávid városa, melynek békéjét
egyetlen szájból sikoltó hang is feltöri:
de mind-mind a lélek vészkijárata,
Ézsaiás kettéfűrészelt törzsének némasága.
összejünk kőedénye. József csontja. Önnön
torkának hangszálait pengető pásztor éneke.

VI.

Mert, mi az idő? – Csontkoponyáink
Szemüregéből kipergő futóhomok.

VII.

Mi a jó? A felkelő nap
Echnaton arcát mutatja. Vérpiros hó hull
a didergő, fehér városra. A tigris a gazellát
megöli, de a tiszta húst meghagyja.
A félig emésztett füvekkel a
belső részeket falja. Éhét a Teremtés hatalma uralja.
A napfény vére bölcs. Föl nem ér hozzá
gond és gondolat. Nem lophatjuk le a sirályok
hátán parázsló napsugarat. De hullámsapkáit
dobálja föl tornyaid magasságába
Amerika. Fehér menyasszonyfátylakat
lobogtat. Derekad táján erednek meg a felhők
csatornáit. Ernyődet összecsucskhatod lent, mert
odafönt süt rád a nap. Bohócod lett az Óceán.
Mégis sérülékeny vagy.
Tenyered gödrét vélted kehelynek? Véredet
bornak? Pohárköszöntőd, s minden
gesztusod hurokhálóban vergődő antilop.

VIII.

Ki fűszálban liftezem
le, föl: a végeérhetetlen zöld
garatban, herseg bennem e föld.
Szomorúszemű gyíkok pontszemecskéiből
nyíló ablakok sárga karikáiba
szédül a letapogató kurta
fénypálcikákból sereglő sötét
erdőben társam: a halál villanásainak párduca.
Előhúsból való hasíték csilló,
fehérje-léte. Baglyok beléből
kigömbölyödő gyöngy hull ajándékképpen,
fáradt holdfénybe.

IX.

Homloka homokkő. Két szeme
remetebárály. Ósanyám prófétanő.
A Vörös-tengerbe hulló holdfény
súlyával emelkedő párában;
erős két emlő, melynek vérpiros, izzó
rózsái bizsergetik
a szikkadt szárazulatot,
az agyagtáblák éjszakáinak
gödreit; kősvatagod, emberiség,
melyben ölednek fiai bennem várják
a kúrthangot.

Mint lőtt madár hinné, hogy
magával rántja az égről a napot, –
mely benne sötétül, add igazságodat
zuhantomban is, Uram!
E földi néped öl és örököl,
de hirtelen haragod elől
mentségre való városaidba
fogadj be minket!